

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۲/۰۳/۲۴

رنگال اربوژی

د محترم لیکوال، شاعر او مولوي صاحب

محمد علیم بسمل په حضور کې زما عرض

قدرمن مولوي صاحب!

دروان عيسوي کال دجنوري مياشتې په دريمه اونۍ کې دکابل ښار ځينو ميرمنوداسلامي امارت دروان سياست دځينو برخو په خلاف يو لار يون کړی وچې بلا بيل غبرگونونه يې را وپارول. ما دروان عيسوي کال د جنوري مياشتې په ۱۷ نيټه په « نن ټکی اسيا » کې ستاسې دغبرگون په هکله دا لاندې کرښې ولوستې: «ليکوال او شاعر مولوي محمد علیم بسمل ليکلي کومو ښځو چې نن د حجاب بي حرمتي وکړه سبا به د اسلام د نورو اوامرو بي حرمتي هم کوي، نوموړي د اسلامي امارت په مشرانو غږ کړی دی چې د عمر په لاره تلونکي ځير پښتانه دومره پخ مه اموخته کوئ چې د هرې نادودې په وړاندې خاموش پاتې شي، دوی ته اجازه ورکړئ چې د اسلامي نظام توهينونکي وځپي چې بيا څوک دا ډول جرئت ونه کړي ». غوښتل مي چې په دې هکله دا لاندې کرښې په خپل وخت وليکم، خورنځورۍ پرې نه بنوډم. له دې امله پوهيرم چې ليکنه مي يو څه نا وخته يا بي وخته ده، خو بي اهميته ځکه نه ده چې ستاسې ليکنې اوڅرگندونې زما په شان ديوه عادي وگړي ليکنې اوڅرگندونې نه دي بلکې ترشا يې اديب، شاعر اوروحاني شخصيت ولاړدی، نوځکه گمان کيږي چې ډيرلوستونکي او اوريدونکي به لرې او اغيزې به شندې. له د امله مي لازم وگڼله چې ستاسې د پورتنيو کرښو په هکله خپل نظر درته وړاندې کړم .

محترم مولوي بسمل صاحب که رښتيا در ته ووايم زه په خپله نه شاعر يم اونه اديب. خود لوی خدای په فضل زموږ په تاريخ کې دا سي کسان تيرشوي دي چې هم وتلي او منل شوي شاعران او اديبان وواوهم لوی لوی ديني عالمان وو، چې مور ورڅخه ډير څه زده کولی شو. يوله هغوی نه خدای بخښلی گل پاچا الفت و. الفت صاحب ليکي چې: « مسلمانان دایمان او عقيدې ځای ته زړه وايي. صبر، رحم، کرم، شجاعت، سخاوت د زړه کار دی. عشق او مينه په زړه کې وي. شعر له زړه الهام اخلي او د زړه سره سرو کار لري ». مانا دا چې شعر او ادب له مينې ډک د زړه له تله را پور ته کيږي، دزرونو په لورځي، د زړه نه زړه ته د مينې پيغام رسوي. نو ځکه شعر او ادب او په همدې ډول شاعر او اديب په مينه کې سرشار وي، کينه دښمني او غوسه نه پيژني، زور، جنگ، شور اوشر اوپه همدې ډول د خپلو، وهلو او ډبولو نه له سره کرکه کوي. شاعر او اديب د صبر، رحم، عدل، کرم اوزغم خاوند وي اودانسان دا اوصاف شجاعت اودایمان بنسټ بولي اوڅيړول يې ايماني او حرفوي دنده گڼي .

محترم مولوي بسمل صاحب! که خپل ايمان خوار نه کړم او رښتيا ووايم نو ستا په دې پورتنۍ څرگندونه کې درحم، کرم، دميني او ورورۍ او په همدې ډول د شعري او ادبي خيال اوارمان کومه نښه او نښانه نه ليدل کيږي، هلته په خپلوبيديريغه ټينگار شوی دی او خپل، وهل، ډبول اونا بودول له مينې څخه نه بلکې له کينې، د رحم او کرم څخه نه بلکې دغضب اوغوسي څخه را پورته کيږي او داسلام په مابين د ين کې دهیڅ سياسي او ټولنيز نظام د ټينگښت او پايښت اغيزناکه وسيله نه گڼل کيږي. حضرت عمر فاروق(ض) فرمايي چې: « دهر دولتي نظام برياليتوب او قوت د چلوونکو په عدالت، صداقت او انصاف پوري تړلی دی ». حضرت عمر (ض) د حکومتولۍ په هکله نورې څرگندونې هم لري او فکر کوم چې مولوي صاحب بسمل په تری خبر وي او که په رښتيا او د زړه له کومې د اسلامي نظام داستحکام او دوام سره مينه لري، نو « د عمر په لاره تلونکي زيږ پښتانه » به د يو څو اعتراض کونکو مير منو خپلو ته نه هڅوي بلکې دحضرت عمر فاروق (ض) سياسي اخلاق او دهغه دحکومتولۍ عملي اصول (عدالت، صداقت او انصاف) به ور زده کوي .

د پاڼو شميره: له 1 تر 3

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړيکه ټينگه کړئ maqalat@afghan-german.de

يادونه: دليکنې دليکنيزې بڼې پازوالي د ليکوال په غاړه ده ، هيله من يو خپله ليکنه له راليرلو مخکې په خبر و لولئ

مولوي صاحب، متاسفانه دوخت په تيريدو سره ورو ورو دي بايلې ته رسيرم چې زموږ طالبان په ځان او خپل اسلامي امارت ترپولي زيات مين دي، په خپل اسلامي امارت او په خپل علم او عمل کې له سره عيب او نيمگرتيا نه وينې، ځانونه ورته د نړۍ تر ټولو مسلمانانولور اوسوچه مسلمانان او خپل حکو مت اوسياسي نظام ورته د ټولې اسلامي نړۍ تر حکومتونو سوچه او بي عيبه اسلامي نظام بنسټګر دي، نو ځکه افغان ولس بايد په زرگونو شوکرونه ويايي چې طالبان لري او داسلامي امارت په شان سياسي نظام لري او څوک چې د دې سوچه او بي عيبه اسلامي نظام د بي عيبه اوسوچه مسلمانو آمرانو له امرانو يوه کوچنۍ سرغړونه هم کوي، نو دوی به يې داسې څپي چې بل څوک بيا د داسې سرغړونې جرأت ونه کړي. مانا دا چې داسلامي امارت چلوونکي دنور بشریت او د ټول عالم اسلام په خلاف دهر عيب او هر ډول سهوي او خطا نه ميرا دي، هر امر چې کوي، نور به يې په پټو سترگو مني . محترم مولوي صاحب بسمل! هيله مي داده چې تاسې به داسلامي زده کړو په رڼا او دشعر او ادب په خيالونو کې دا بنسټګر وي چې د نړۍ دټولو بنسټګرو انحصارول يانې په ځان کې دټولو بنسټګرو ليدل او په بل د ټولو بد يو ور تپل، ځان له نورو لور او بل له ځانه تيبټ بلل، ځپل فکر او خپلې ارا دي ته د مطلق حقيقت په سترگه کتل او په نورو يې په زور تحمیلول او د بل فکر او ارادې ته هيڅ ارزښت نه ورکول د يني او عقلي بنسټ نه لري، يوازي غرور او تکبر دی. له هر څه دمخه بايد په دې پوه شو چې هر انسان که له يوې خوا د بنسټ ګرو ځاوند دی، نوله بلې خواتيروتني هم لري، که په دې يا هغه برخه کې دپراخي او ژورې پوهې ځاوند هم وي، خو بياهم دانسان پوهه نسبي يانې دزمان اومکان په چوکاټ کې بنده ده، دوخت په تيريدو وده او پر مختګ کوي، خود زمان او مکان چوکاټ نشي ماتولی اومطلقې بشپړتيا ته نه شي رسيدلی، نو ځکه هيڅ انسان له انساني تيروتنو او اشتباهاتو مستثنا کيدلی نه شي. داسلام په مبین دين کې يوازي او يوزي لوی پروردگار بي عيبه، مطلق عاقل او کامل ذات دی، نوځکه هيڅ مسلمان، عاقل او هوشيار انسان ته ځان کامل او بي عيبه نه بنسټګر دي. خوشال خټک چې، دپښتون په تاريخ کې تراوسه په ديني او عقلي علو مو کې ساری نه لري، ليکي:

صحبت چې نه وي له ښه احباب سره عمر تيريزي له ډير عذاب سره
هوشيار هيڅ چيرې بي غلطي نه وي خطا ترلي ده اهل صواب سره

هوشيار او اهل صواب مسلمان ځان له غرور او تکبر نه ساتي، ځکه په دې پو هيري چې خطاوي، غلطي او تيروتنې انساني اوصاف دي، دا په دې مانا چې هيڅوک، که لوی عالم، روحاني اوحتی که دطالبانود خوځښت غړی هم وي، انسان پاتې کيږي او هر عاقل انسان په دې پوهيږي چې چې خطا او تير وتني له هر انسانه سر وهي، يوازي د عقل نه بي برخې وگړي په دې حقيقت نه پوهيږي، د حضرت لقمان (ع) (نه ځان لور بولي، د فرعون په لور روان وي، نيغ نيغ کيږي، له وهلو، ټکولو او ځپلو، په بل څه نه پوهيږي. خوشال خټک ټينګار کوي چې:

که عقل لار شي له دې جهانه هيڅ پاتې نه شي ای زما جانه
هيڅوک به نه وايي چې زه نادان يم هرڅوک به ښه گڼي خان تر لقمانه

محترم مولوي صاحب بسمل، لوی پروردگار دې مور او تاسې له داسې علميته وساتي چې د سر په کېرۍ کې منفور غرور او تکبر راپيداکوي اوځانونه دلقمان (ع) نه لوی عالمانراښکاره کوي. مور ځانونه دخپل پروردگار (ج) ساده اوگنا کار بندگان بولو او په دې پوهيږو چې دلوی پر ور دگار په دې پراخه جهان کې اوحتی په خپل ټاټوبي اومکان کې د ډيرو حقايقو د پېژندلو نه بي برخې پاتې يو، نو ځکه ضرور دي چې دا سپين څادرونه لږ څه له سر اوسترگو پورته کړو اودا خپل هيواد په رڼا ورځ په رڼو سترگو ووينو، بيا به د نورو تر څنگ دا هم راښکاره شي چې اوږد او بي رحمه جنگ په زرگونو ځوانان په شهادت رسولي دي او په زرگونو تور سړی کوندي تري پاتې شوي دي . د دې کونډو يوه برخه - زياته برخه يې په بنارونوکې - په کار لگيا وه او له دې لارې يې اولادونو ته روزي پيدا کوله. په اسلامي امارت کې يې نه يوازي کار او ورسره سم داو لادونو روزي له لاسه ورکړه بلکې په ژوند کې د نورو غير ضروري بنديزونو سره هم مخامخ شوي. حقيقت خو دادی چې زموږ ملا او مولوي صاحبان د دنبيوي کسب يا حرفي او کار سره چندان علاقه او هيڅ ډول رابطه نه لري، که څه هم دحضرت محمد(ص) څر کند حديث دی چې کسبګر د الله تعالی (ج) دوست دی، خو دوی دخپل خالق سره دوستي د کار او کسب په ځای په مستحبو نفلونو کې لټوي. وينو چې دکار او کسب تر ټولو لويه گټه دپاک الله تعالی دوستي ده، څوک چې د خپلو متواضعونو په ستومانه کولو د ځان او اولاد ژوند تا مینوي د بنده له بندګۍ ازادوي، د چا دکات، شکراني يا سقات ته تمه نه کوي او يوازي خپل خدای ته عبادت کوي. کسبګر روحاني د خپل کار او کسب له لارې دخپل ولس سره هم په اړيکو کې وي، هم يې په کار کې په ستونځو پوهيږي او هم په دې پوهيږي چې که کار ترې واخيستل شي نو اولادونه يې دلوري سره مخامخ کيږي. بيا نو دبیکارۍ په ضد داعراض کوونکو مير منو د خپلو غوښتنه نه کوي بلکې دهغوی سره په گډه د ستونځو د حل لارې چارې لټوي. حضرت عمر فاروق (ض) فرمايي چې: «ديو چا لمانځه او روزي ته نه بلکې دهغه ښو معاملو، انساني خواخوږۍ، پوهې او رښتین ولى ته گوری.» منم چې دا لار له ستونځو ډکه ده،

ډير كار، زيار اوخواري غواري، خو دهيواد نوم يالی روحاني شخصيت، وتلی او منل شوی شاعر او ادیب خدا بخښلي گل پاچا الفت ليکلي دي چي:

خو رکاته نفل کول شيخه دومره کران نه دي خدای خوشالول جنت گټل دومره اسان نه دي

قدر من مولوي صاحب، تاسي د اعتراض کونکو ميرمنو د خپلو له له پاره « د عمر په لاره تلونکي خيبر پښتانه » کې مناسب ضربتي ځواک ويني. هو! پښتانه د علومو او فنونو په زده کړه کې تر نورو ولسونو وروسته (خيبر) پاتې دي او تر ټولو مهم علت يې هم دا وچي يوه بشپړه پيړۍ ور ته ويل شوي دي چې که څوک، لور خو لا پرېږده، خپل زوی هم ښوونځي ته وليږي، نو تر اوه نسلونو پورې به د دوزخ په سرو لمبو کې سوزي. د دوزخ د سرو لمبو له ويري يې خپل بچيان ښوونځيو ته نه ليرل، نو ځکه دنورو ولسونو پرته د علومو، فنونو، حرفو او کسبونو د زده کړو نه بي برخي پاتې شول اوزر غوليري. سره له دې هم مور پښتانه د نړۍ د نورو ولسونو په شان خانگري کلتور لرو چې پښتونولي ورته وايي. په پښتونولي کې ميرمني ته د ښځينه جنس له زاويې نه کتل کيږي بلکې د هر څه د مخه يې دخدای مخلوق گڼي چې کله نوي دنيا ته راشي، نو يوه لور وي او که خدای ورو ورکړي نو خور هم شي، کله چې واده وکړي، بيا نو ميرمن شي او که خدای او لاد ورکړي د مور عالي مقام تر لاسه کوي. پښتانه د لور، خور، ميرمني او مور د پت او عزت دساتلو په لار کې سراو مال قربانوي، خو دساتني تر ټولو ښه لار يې د بل چا لور، خور ميرمني او مور پت او عزت ته په درنه سترگه کتل گڼي. له دې امله که « د عمر په لاره تلونکي خيبر پښتانه » په بدن کې د پښتونولي يو کوچنی څاڅکی هم پاتې وي، د بل په تور سرې به لاس پورته نه کړي. دا « خيبر پښتانه » دا هم ويني چې د پيښې نه خو ورځي وروسته په همدې کابل کې څلورزره افغاني ميرمنو په گډه په امريکا کې دافغانستان بانک داسعاري زيرمو دکنگل کولوله امله دامريکا حکومت په ضد ليکل شوي اعتراض وکړ. بياباي تکراروم چې دا اعتراض افغاني نارينه وو يا افغاني طالبانو نه بلکې افغاني ميرمنو وکړ. منم چې دا ميرمني به هغه جامي نه خوبوي چې تاسي يې ورته مجبوروي، خو دوي په تن جامي لري او په سر ټکري. په تن جامي او په سر ټکري بې حجابي نه دی، بلکې دابول لباس چې سر او تن پټوي هم اسلامي دی. په افغان نسته کې بيلابيل قومونه اوسيري او دهر قوم جامو تر زياتي اندازې خپل قومي او سيمه ئيز هويت ساتلی دی، خوتولي پيا په خپل وار په اسلامي اصل او دستور ابري دي. ملاله په پښتني لباس کې د اسلام او هيواد نه د دفاع له پاره دغازيانو سره دهغوي د خور په توگه دميوډ جبهې ته ولاړه او دغازيانو بيرغچي د شهادت په وخت کې يې ملي او اسلامي بيرغ وچت وساته او يوي ناري يې دغازيانو شهادت دا سي وهڅاوه چې په دې جبهه کې يې دانگريزانو لينکر تپښتي ته مجبور وکړ. ملالي دغز او دهيواد نه د دفاع په دې جبهه نه چادرې او نه يې دتوري خيمي په شان دابل شې، چې مايي په رښتيا نوم نه دی زده، په سر کړي وي، هغې افغاني دو ديز ټکري په سر، د دين او هيواد نه دفاع کوله. په همدې ډول نازو انا، رابعه بلخي او عايشه دراني او داسې نورې هغه افغاني ميرمني وي چې په پوهه، شعر او ادب کې تر نارينه هم مسلکانو کمې نه وي .

قدرمن مولوي صاحب! فکر کوم چې دځينو ملا صاحبانوستونځه داده چې ميرمنو ته يوازي او يوازي دجنسيت له زاويې گوري او دا ليد له سره دجنسي غريزي نه سر چينه اخلي. که دخپلي جنسي غريزي په ضد بې امانه جهاد، چې دنفس په ضد جهاد او جهاد اکبر هم ورته ويل کيږي، اعلا کړواو په دې جهاد کې تر يوې اندازې بری هم تر لاسه کړو، بيا نو په دې حقيقت باندي دپو هيدو امکان هم شته دی چې ميرمن هم د نارينه په شان دخدای (ج) بنده دی اودهغه لوی ذات په دربار کې د ده ټول بندگان سره يو شان دي او د دوی ترمنځ د ښه او بد توپير په جنس پورې نه بلکې دهغوی په اعمالو پورې اړه لري. له همدې امله افغانان دشاشجاع، کارمل، حامد کرزي او داسې نورو په نومونو او کړو وړو شرميري او د ميوند ملالي په نوم او اعمالو وياړيري. په پای کې په ډيره خواشيني بايد و وایم چې دطالبانو نظريې او کړه وړه (دښځو دخپلو په هکله دبسمل صاحب غوښتنه، د پوهنتونو استادانو ته د لورو او مسلکي تحصيلاتو وزير مولوي عبدالباقي حقاني توهينونکي بياني او د ټولو کړو و عدو په خلاف دجونو په مخ د ښوونځيو در وازو بيا تړل) او داسې نور مي ورو ورو دې پايلي ته رسوي، چې په دې ليکنو د ميرمنو، علم او پوهې او دملي دود اورواج په وړاندي دطالبانو ژوره کينه او کلکه عقده نرمولی نه شم، خو دنظر څرگندول دخان حق گڼم او له دې حق څخه تيريدلی نه شم.

په درناوي